

CLUJUL CREȘTIN

*O, tu ce fala acestei lumi
Privit-ai cu dispreț,
Fă ca să crească și în noi
Al pocăinții preț.*

*Să sece într'al nostru piept
Iubirea pământească :
Aprinde a noastre inimi reci
De flacăra cerească.*

(Imn Sf. Francisc)

Model de iubire...

Seară senină și plină de farmec...
Pe bolțile înălțimi ardeau candelile sfinte, iar luna își purta aurul departe spre apus.

Pasări mici îmbătate de cântec și sbor, visau atinse de zefirul serii vrăjite. Rouă de aur încununa frunțile florilor invadate, iar din zări se desprindea concertul tainic al apelor argintii...

Parfum de flori sălbatice, tremură în aer și liniștea blândă, ca un zâmbet de copil fericit, coboră din înălțimi senine... Sub umărul stâncii, în peștera luminată de o rază pierdută din lună, în fața unui crucifix, stă un tânăr de-o frumuseță îngerească:

Francisc de Assisi.

Privirea lui caldă alunecă înlăcrimată pe chipul Mântuitorului, iar buzele-i pe jumătate deschise îi înălțau sfioase cuvinte de iubire și imnuri cerești... Lui Isus îi oferia în liniștea aceea sfântă, sufletul tot, gândul curat, inima, care sângera pentru cei oropsiți.

De dragul Lui părăsise cântece și vise, marmura și aurul, ce se amestecau atât de armonic cu mătasea, catifeaua și covoarele scumpe din casa părinților săi. Din îndemnul iubirii lui, aruncă haina elegantă de cavaler și o schimbă cu cea aspră și modestă

de călugăr. Determinat de dorul Lui se retrage'n singurătate la vârsta de 23 ani, departe de prieteni și bucurii efemere. Cu întreaga putere a sufletului său tindea să se unească cu Isus în modul cel mai intim, dorind să-i fie trupul rănit de sfintele stigmate pentru a deveni un alt răstignit.

Mâna lui fină și albă arăta tuturor drumul cel mai sigur spre Dumnezeu, iar cuvintele-i calde făceau să vibreze inimele tinere, ce doreau să părăsească totul pentru a-și oferi viața întreagă Celui demn de toată dragostea.

Nobile, frumoase și bogate, cavaleri vestiți, alergau aprinși de iubire sub steagul celor trei ordine religioase, create de acest cavaler al lui Hristos.

Nenumărate sunt sufletele, care timp de șapte veacuri și-au jertfit toate gândurile, sentimentele și faptele pentru mărirea lui Dumnezeu și binele aproapelui, datorită apostolatului admirabil al sf. Francisc de Assisi. Sufletul lui delicat, poetic și nobil strălucește și azi de-a lungul veacurilor și nu putem uita ziua de 4 Oct. 1226, când în vârstă de 44 ani a părăsit acest pământ, pentru a

primi coroana vredniciei sale și fericirea de a vedea față'n față pe Dumnezeu iubirii și a vieții lui. Să ne rugăm azi acestui mare sfânt, oglinda virtuților, părintele săracilor, model de iubire, ca să ne învețe și pe noi dragostea lui Hristos, care să-și împărească ranele sale sfinte și

în trupul nostru, iar în cerul fericirii să ne bucurăm de vederea Dumnezeului iubirii atât de visat și dorit de sărmana noastră inimă omenească.

AURORA BÂRLEA, inv.

Cluj, la 4 Oct. 1936.

Cel așteptat

Ziua de 18 Septembrie a dat Blajului să trăiască momente înălțătoare și de mare însemnătate bisericească.

La aceasta dată a sosit cel mult așteptat. Urmașul celor 12 Vlădici Înalt Prea Sfinția Sa, Dr. Alexandru Nicolescu și-a luat în primire turma rânduită de Atotputernicul.

Prin evenimentul acelei zile s'a ajuns la ținta dorită, terminându-se o vacanță mereu prelungită. Deci din nou peste întinderea întregii provincii Metropolitanane a zâmbit bucuria. Marele Român și evlaviosul Arhiepiscop după vrednicie s'a instalat la Blaj.

Acți în scaunul celor doisprezece înaintași păstori; senin la față și evlavios, stă gata pentru a-și păstori turma încredințată.

Întru mulți ani stăpâne.

Privește demnitatea slujbei preoțești; ea se exercită pe pământ dar tratează afaceri cerești. Căci slujba aceasta a fost rânduită nu de om, nu de îngeri, arhangheli sau altă făptură ori putere zidită ci de însuși Spiritul sfânt.

(Sf. Ioan Gurădeaur)

O înaltă distincție

Excelența Sa Episcopul Dr. Iuliu Hossu, pentru vrednicia sa pe teren pastoral, a primit din partea Sfântului Scaun înalta distincție de Asistent la Tronul Pontifice și Conte Roman.

Clerul întreg și credincioșii au luat la cunoștință cu mare bucurie această aleasă distincție.

Cu acest prilej ne exprimăm dragostea și alipirea noastră către Scaunul Episcopal și persoana Excelenței Sale Episcopul Dr. Iuliu Hossu, dorindu-i ani mulți fericiri.

Balaurul roșu

Nu e vorba de cine știe ce fiară monstruoasă din plămuirea poveștilor populare ci de comunismul diavolesc, năpustit cu urgie drăcească asupra tuturor popoarelor pentru a șterge dacă s'ar putea, ori ce urmă de credință în Dumnezeu, să răstoarne din temelie toate așezămintele și rânduelile pe care se sprijinește orice formă de cultură. Atacurile lor se îndreaptă întâi asupra religiei creștine, pentru că bine știu că ea este fundamentul întregii rânduieli de astăzi, și dacă se surpă ea, se nimiceste și ordinea în stat în acelaș timp. Iar în locul stărilor de acum să așeze stăpânirea fără Dumnezeu a proletariului, adecă a claselor muncitorești. În locul religiei pun grija și plăcerile pământești. În locul familiei pun statul. Drept de ași câștiga avere nu există. Legile sunt croite pentru ca să apere pe acești conducători. Pedepsele se dau fără multă judecată și neobișnuit de aspre. Pentru o mică greșală, adeseori o singură bănuială că n'ar fi credincios conducerii îți atrage pedeapsa cu moarte sau deportarea în Siberia. Comunismul ajuns mai întâi la conducere în Rusia, caută azi, prin exploatarea sărăciei și nemulțumirii generale, să se instaleze și în celelalte țări, la urmă să ajungă stăpânul lumii întregi.

Această învățătură dupăcum se arată înafară, e foarte ademenitoare pentru păturile sociale de jos: muncitori, țărani, meseriași și săraci. Ea este ca și mărul cu care a fost ademenită Eva. Într'adevăr ce e mai frumos decât ca întreaga bogăție a unui popor să fie împărțită cu dreptate, ca muncitorul să-și

aibă câștigul său drept asigurat. Să nu mai fie mari bancheri și bogătași cari azi trag șapte piei de pe bietul necăjit. Nimic nu e mai frumos decât o dreptate adevărată așa cum de fapt numai creștinismul o poate înfăptui. Cu aceste făgăduieli de a coborî raiul pe pământ, folosindu-se bine și de mizeria provocată de războiul mondial în toate țările, a putut suci mințile țăranilor ruși să lase armele și să se răscoale împotriva țarului pe care îl făceau vinovat de toate relele. Și au adunat apoi o armată din tot felul de elemente gata de dizordini, oameni fără căpătâi vagabonzi, pușcăriași. Dupăce au încheiat pacea au început să terorizeze și ucidă o mulțime de oameni cinstiți pentru singura vină de a fi fost cândva bogați sau cu știință de carte. Chiar după spusa bolșevicilor mai multe milioane de nevinovați au trebuit să cadă uciși de revoluționari.

Dupăce au pus stăpânire cu desăvârșire pe Rusia, azi lucrează din răspuneri pentru a răspândi comunismul în alte țări. Folosindu-se mai ales de sărăcia și dezorientarea generală de astăzi. În urma grozăviilor săvârșite în Spania s'a iscat o revoluție din cele mai sângeroase unde pentru a scăpa țara de această boală a comunismului, naționalismul spaniol a început lupta pe viață și moarte. În fiecare zi gazele aduc știri din cele mai înfiorătoare. Bandele comuniste alcătuite din fel de fel de derbedei, se dedau la cele mai mari sălbătici. Aprind biserici, sfarmă icoanele și statuile sfinte, ucid preoți, călugări, călugărițe, dupăce pe mulți îi schinguiesc în modul cel mai barbar.

Nu sunt cruțați nici copiii. O simplă bănuială că nu ești dintre ai lor, e destul ca să fii ucis de ei. Sunt scoși până și morții din morminte pentru a fi necinștiți. Așa au făcut în Rusia și Mexico, azi în Spania, iar mâine ar face sigur și la noi, dacă ar ajunge la cârmă. Nici nu poate lovi mai mare nefericire o țară decât răpirea religiei din suflete, cum s'a făcut în Rusia. Omul poate îndura dureri și nefericiri cât de mari cu încrederea tare în Dumnezeu, dar fără credință ajunge la nebunie și sinucidere pentru că sufletul lui lipsit de mângăiere se întunecă, se umple de răutate. Fărădelegile se țin lanț când nu mai este frică de Dumnezeu. Așa fiind, aceiași cârmuitori, fără Dumnezeu, sunt siliți să înăsprească pedepsele.

Cine vrea să-și mântuiască sufletul, trebuie să înconjoare această învățătură rătăcită, chiar dacă ar putea aduce o mare bunăstare aici pe pământ. Ce folos dacă am dobândi lumea întreagă și la urmă să sfârșim în osânda de

veci. Și comunismul e vrășmașul religiei nu numai așa întâmplător, ci din însăși firea s'a. El vrea ca omul să trăiască încât mai multe plăceri în lumea aceasta, fiindcă cu moartea toate se sfârșesc, iar rai și iad nici nu există.

Dar comunismul nu aduce nici în lumea aceasta bunăstare. Statul ca singur stăpân ia tot pentru el și împarte muncitorului mizerabil de puțin față de muncitorii din alte țări. Chiar gazetele lor atât de atente să ascundă sărăcia ce domnește în țara lor, ne descopăr uneori stări de lucruri foarte triste. Aproape toți foștii prizonieri de război ce au trăit mulți ani sub stăpânirea bolșevică, întăresc cele spuse mai sus. Nici nu poate fi altfel, atunci când lipsește binecuvântarea lui Dumnezeu totul merge rău și însului singuratec și familiei și în țară. Azi o lume întreagă vorbește cu mari îngrijorări de primăria comunistă, trebuie să facem rugăciuni, să ne schimbăm viața, pentru că astfel cerșind mila lui Dumnezeu să ne mântuiască de această mare nefericire.

I. Silvanus

Pag. reuniunilor mariane

Amintiri

Intr'un colțisor modest din cununa superbă a uriașilor Carpați, la marginea satului Bârsana, unde murmurul râului Iza așterne pe mal basme din trecutul depărtat al bătrânului Maramureș și în depărtarea din față se înalță maiestos craiul veteran — Gutii — întâlnim o Poeniță dăruită de natură cu podoabele cele mai alese. Acolo, zefirul în fiecare seară se oprește și freamătă o mult dutoasă rugă.

Acolo, la poalele Codrului, dintre ramuri umbroase, ridicată de milostivirea inimelor pioase ale țăranilor trudiți — se înalță o Cruce albă; simbol al ev-

laviei și virtuților creștine, sentinelă a credinței și datinelor strămoșești, scump ostrov al amintirilor picase, păstrate cu sfințenie din vremuri depărtate ale unei primăveri răsfățate.

Pe atunci, când în suflete se trezesc dorinți nelămurite, tresăriri de vise într'aurite și în inimi tainice daruri se înfiripă, în întreaga fire vibrează avânt, mișcare și din zări depărtate licăresc lumini ademenitoare, — acolo, adesea îmi aflam refugiu.

În zilele vacanței de vară mergeam pe'nserate, când zefirul gingaș înfrățindu-se cu umbrele din amung i-a frânt

tăria arșiței dogoritoare, încărcat cu miresmele florilor de munte, coboară sfios, lîn, le depune la picioarele Dumnezeului răstignit și 'n întreaga Poeniță se răspândește un dulce parfum, — ca în templu fumul de tămâie, — pe când Crucea, în reflexul razelor din asfințit părea învăluită într'o aureolă sfântă.

Scumpe imagini din vremi atât de depărtate!

Și dintre toate chipurile întipărite în inimă, alături de Crucea Albă se desprinde icoana iubitelui tovarăș din cărarea spre Poeniță zilnic măsurată; cea mai slăvită din cuvioasele figuri cari mi-au luminat copilăria, tinereța: un dascăl bătrân, Părinte blajin, înțelept și bun. Atât de limpede îl văd; amintirea mi-l reflectează ca cel mai strălucit film.

Mă însoțea adâncit în gânduri, scrutând parcă depărtările mari, mai mult ale vremii, decât ale spațiului, mai mult ale viitorului, decât ale trecutului, cum se învedera din șirul povestirilor, cari urmau acestei reverii. Când se înviora, când i se întuneca fața. Alteori se colora ușor, se aprindea, ceace-mi prevestea, că din nou voi avea să înregistrez pildă înălțătoare, învățături înțelepte, povești scumpe, sau prețioase note istorice din trecutul pământului călcat de viteji descălecători, icoane de eroi și voievozi legendari, zugrăvite prin prisma dragostei lui înfinite față de acest colț de țară mult încercat, dar unde fiecare pisc, bisericuțe vechi, adâncul misterios al pădurilor cu fantasmă povestice, uriașele stânci cu „aspecte fioroase“, umbra codrului, cântăreții crângului, până și undele cristaline îți povestesc și ochilor și inimei.

Dascălul, cu înțelepciunea sa, poate tendențios și-a ales și locul, și timpul; el a știut, că în momente de emoții, vibrarea inimelor e mai vie, sufletele sunt mai accesibile, impresiile se fixează, se imprimă și nu se șterg, nu se uită.

Azi, după un lung șir de ani, cu aceeași dulce muzicalitate îmi vibrează în suflet cuvintele scumpe; învățăturile așternute în feerica Poeniță dela Crucea

Albă mi-au fost tovarășe dragi, călăuze apărătoare, puteri tămăduitoare în lăncezeala desamăgirilor; în ceasuri de grea cumpână puternic ajutor. S'au întipărit cu atâta tărie, că vremea n'a avut putere asupra lor, doar pentru dragostea cu care au fost transmise, sau energia tinereții, mediul încântător, scutit de accente turburente... cine știe; cu cât trec anii, răsar mai luminoase, mai bineînțelese. Imi este tot mai învederat adevărul, că tainele sfintei Provedințe sunt nepătrunse. Scafandru treeră adâncimile imense ale mărilor, pilotul străbate înălțimi neînchipuite ale stratosferei, radiografia apropie depărtări extreme; misterul credinței trece toată mintea, dar inima-i mărturisește eternul adevăr, așa cum cu infinită dragoste și inspirație apostolică ni le spunea mereu bunul Părinte.

Alteori rămânea tăcut... I-am pătruns tatna și acestei tăceri; păsa mut greul unui sbucium, al cărui izvor nu-l putui destăinui, numai suspine nearticulate lăsau să întrevăd nedumerirea lui de soarta Neamului său drag. Cu câtă grijă ascundea această teamă; avea gândul luminos de a-i prezenta icoană cuceritoare Românului, zugrăvită de el adesea în culori vie de eroism, cinste de Dumnezeu, dragoste de frați și desăvârșită Unire sufletească ce le sublinia deatâteaori în fața tineretului, când cu nădejde sfântă și mare le pune în splendidă perspectivă viitorul ce va să vie, cum îl vedea prin prisma dorului său fierbinte, în visul lui de aur; și ne închinam icoanei fermecătoare, ca celor din altare: României libere, unite, mare, mândre. Așa a fost crezul Părinților și Moșilor noștri — și lacrimile și nădejdea lor.

Cu asemenea senzații ne apropiam de Cruce, pe când spunea: Privește-i fața iertătoare! Nu ne cere jertfe de chinuri, nu ne cere să purtăm cununii de spini, să urcăm calvare, pentru mântuirea noastră o singură lege ne impune: legea iubirei dintre noi. Să ne răscumpărăm pe noi înșine prin învingerea patimilor, prin biruința egoismului,

prin promovarea forțelor întru bine și adevăr.

Apoi — — îl văd în clipa sosirei — — cum îl privea dulcele Isus de pe cruce blând, iertător, părea că-și revarsă asupra lui toată dragostea și îndurarea. Inghenunchind cu smerenie își înalță fruntea brăzdată de ani și de zbucium și de muncă; în ochii lui albaștri se reoglindea pietate intensă, credință vie, pe când își rostea ruga ndatinată:

... „Spălamă-vei și mai vârtos de cât neaua mă voi albi ...

... Spirit drept, înnoiește întru cele din lăuntru ale mele.

... Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale.

Și cu spirit domnitor mă întărește...“ etc.

Era în timbrul glasului o muzicalitate dulce, acea coloratură a dragostei sfinte, a evlaviei profunde, ce înduioșază, inspiră și înalță.

Inviorată de respirarea ozonului îmbălsămat, fascinată de revărsarea luminii purpurie, răpită de privirea iertătoare a dulcelui Isus depe Răstignire, în această atmosferă de liniște sfântă... sentimentul ce mă înstăpânea nu era emoție, nu era evlavie, nici înduioșare — era o cerească fermecare.

În acest loc de pace divină, sufletul se avântă în sacru elan, gândul pare mai luminos, dorul binelui mai aprins, ruga este mai ferbinte și în inimă năvalnic izbucnesc puternice accente de evlavie, de dragoste divină.

Cum ne terminasem ruga, ne așezam pe covoiul de iarbă. Cu privirea părunzătoare scrută lung, parcă ar fi voit să destăinuiească și firul gândurilor și accentele inimei, pe când spunea: Iată raiul pe pământ! Îi simți fericirea cerească?! De unde?... Prin ce putere te-a înstăpănit?... Din pornirile inimel, curate, frumoase, îngerești. Vezi draga Moșului: Unica, indispensabilă condițiune a fericirii. Îi seamănă — cred — acelei fericiri, pe care o gustă

creștinul, dreptul, când scânteia divină se desbară de cătușele pământești, își ia zborul spre vecinicul focar al virtuților, spre izvorul său, să intre „întru împărăția bucuriei Domnului“. Vraja, fericirea ce se reoglindește din ochii tăi, răsărită din îndemnuri curate, o apropie numai; îi seamănă ca o palidă licărire focului ce se aprinde cu dimensiunea flacărilor orbitoare. Cu cât vor fi mai bogate comorile de virtuți, cu atât mai splendid îți va străluci fericirea cerească în ceasul despărțirii. Să nu te temi, să nu gândești niciodată cu cutremur la aceste clipe. Slăbiciunea omenească le-a dat din obicinuință un timbru sinistru. Adu-ți aminte de emoția cerească, când din toată inima vorbești cu Creatorul tău și privești în fața lor cu așteptarea fericirii.

Cine-și înalță inima spre cer cu credință fermă, niciodată nu este singur, nu-i timid, nu-i orfan, nu-i fără consojare și nu este slab.

Adevăratele abstracțiuni ale credinței nu le vei avea din concluziile filozofiei, ale gândirii. Adevărurile de credință îți le va mărturisi inima. În clipe de emoții cerești, sau în ceasuri de grea cumpănă, inima îți va proiecta strălucite demonstrații — grația de sus îți le va lumina.

În inimi sunt tipărite adevărurile eterne și chiar și cele mai sacre legi, tot în inimi sunt scrise: legea iubirii de Dumnezeu și a iubirii deaproapelui. Cine le modifică după bunul plac, cum firea, egoismul o cere, se va izbi la proximal pas de neputință și chiar de catastrofe.

Cele mai prețioase principii, călăuze, nu se scot din cărți, nici nu pot fi simple imitații ale talentelor mari — ca orice măestrie — ci ele trebuie să răsără ca florile de crin din grăunciorul ei; razele soarelui, roua cristalină le alimentează, numai să crească, să se desvolte. Privește-ți în inimă! Vei găsi multe grăuncioare, scumpe perle, nobilă sămânță sădită de Dumnezeu, — care l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa; — ele răsar în inimă și prin tainice șoapte ale conștiinței îți

vor vesti trezirea. Ingrijește-le! Din izvoare cu apă vie le alimentează, adăpostește-le la umbra credinței, ferește-le de focul dogorător al patimei. Apără-le cu prudența ta, cu spiritul tău — și Moșul în rugi pioase va cere grația ocrotitoare de Sus.

Înainte ochilor tăi sufletești să ai pururea icoana dulce, cuceritoare a floarei de crin... dar să nu uiți, cât de mult îi detrage din farmecul frumuseții și cea mai mică pată de praf.

Și când vor trece anii și cărările vieții te vor aduce pe această cărare la acest Crucifix, îndreaptă-ți privirea spre fața Mântuitorului, prezintă-i florile inimii tale și-l întreabă: Isuse preadulce, cum îți plac?

Aș vrea să-ți răspundă: Imi place de Tine!

* * *

Au trecut lungi decenii încărcate cu zile și mai senine și mai grele. Pornită din depărtări, o puternică nostalgie mă duce pe acelaș drum la Crucea din Poeniță. Cu setea dorului de înălțare sufletească, ca peregrinii la locuri sfinte, urmez cărarea bătută de atâteaori, singură, în tăcere.

Acelaș asfințit. Pe creasta dealurilor aceeași lumină purpurie și iată că sosește și gingașul zefir; el a rămas credincios; acelaș drum îl străbate, aceleași taine le poartă tuturor, cari îl înțeleg șoaptele-i duioase. Cu freamăt dulce, cu adieri calde vine grăbit; a întârziat, căci multe flori îl ademenesc pe cărări, dar nu se lasă înlănțuit pribeagul drag, muncitorii din câmp cu pieptul ars îl oftează și este mult îndurător... și-i place să răscolească amintiri, să înduioșeze inimi. Roua de pe arbuști, i-au furat-o razele infocate și dornic de strălucirea lor, le stoarce din ochii înduioșați de vraja amintirilor ce și le înșiră tendențios; îți apropie imagini scumpe, tot mai luminoase, ca o dulce radiografie din depărtarea vremii, se strecoară șoapte radiografie din depărtarea vremii, se strecoară șoapte mângâioase, se ridică în accente

tot mai sonore, căci atât de sfinte erau pe atunci, când sufletul le-a absorbit cu zorul tinereței.

Inima tresare! Unde-i scumpul To-varăș de odinioară?! Sufletul duios își cheamă Arbitrul să-i facă socoteala, să-i ajute a desprinde din mirajul caleidoscopului icoane vrednice din cari trec năvalnic răscolite de puterea amintirii. Un complex de durere și înălțare se contopesc armonios în ruga ferbinte, pe când privirea duios se îndreaptă spre chipul Mântuitorului luminat de razele asfințitului...

Aceași lumină feerică, divină aureolă; însă discul de aur din fruntea Craiului veteran își reflectă razele și spre biserică din deal, să'nvăluie în strălucire o cruce de marmoră neagră.

După o pioasă rugă îmi ridic privirea dela țărîna rece spre plaiurile infinitului ceresc, unde-și viețuesc raiul binemeritat sufletele mari „în fericirea dragostei și a păcii vechnice“. Un gând luminător îmi ușurează povara regretului după vremile trecute: dulce Isus, cel ce a întrupat iubirea pe pământ, ne-a și răscumpărat, a învins moartea cu Învierea Sa „cu moarte pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le...“

Ca dela izvorul tămăduirii plec întărită spre crucea de marmoră din cîntirim, să-i depun cunună din cele mai scumpe și sacre floricele ale inimii, de evlavie și pietate; să-l rog pe Mântuitorul lumii, să o adaoge către cununa cu care l'a încoronat de-adreapta Tatălui.

ELENA Dr. ACIU n. FABIAN

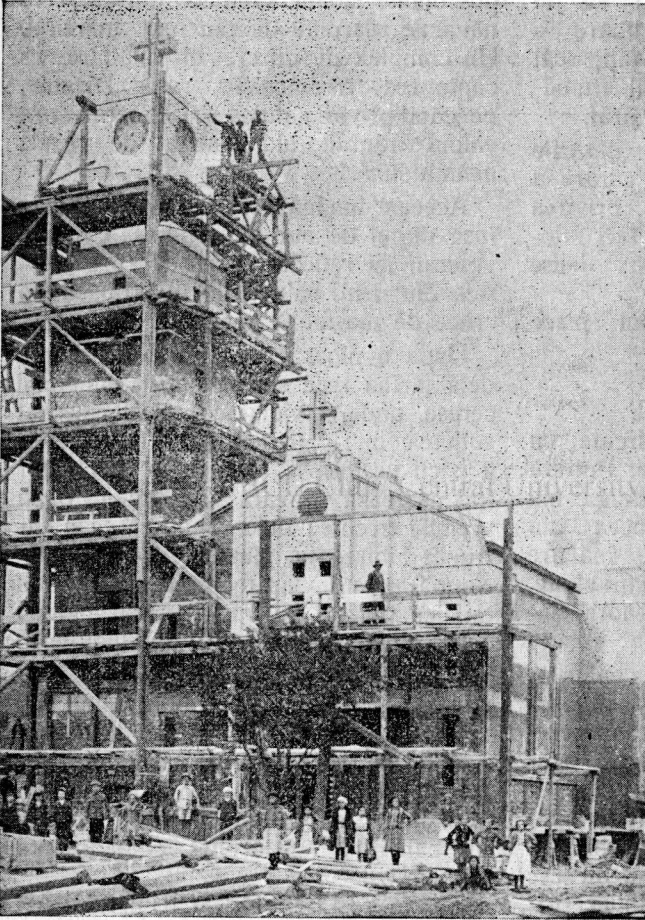
Cine poate îndrepta pe altul și nu o face, se împărtășește și el de păcă Cine ajută pe altul la bine, se împărtășește și el din bine.

(Sf. Grigore)

O nouă biserică românească în Cluj

Cu ajutorul lui Dumnezeu, creștinii români uniți din Cluj, cartierul Iris, au fericirea să vadă aproape terminată clădirea noului lăcaș de închinare, a cărui piatră fundamentală s'a pus în 5 Iulie c.

Biserica din Cartierul Iris - Cluj în construcție

Această periferie a orașului va avea de acum un vrednic lăcaș de rugăciune, care va fi în acelaș timp și un puternic focar de cultură și românism.

Bucuria ne este mare prin faptul că aceasta dovedește credința poporului nostru. În vreme ce în alte țări bisericile sunt dărâmate și arse din ură față de Dumnezeu, la noi simțul de evlavie al poporului face ca să se ridice mari și frumoase biserici în cinstea Celui prea Înalt a cărui ocrotire continuu o cerem pentru fericirea și bunăstarea noastră și a neamului întreg.

Biserica din cartierul Iris, cu ajutorul lui Dumnezeu și contribuția credincioșilor noștri înțelegători, în special a paro-

hiei centrale, după cum se vede din fotografia alăturată, lucrările au ajuns într'un stadiu foarte înaintat și credem că încă în această toamnă vom putea servi în ea. Cu altă ocazie vom scrie toate donațiile făcute la această biserică.

Sperăm că bunăvoința credincioșilor noștri nu va lipsi nici de acum când va trebui a aduce jertfe pentru podoabe internă a Casei Domnului.

Să fie ochii tăi deschiși ziua și noaptea, spre biserica aceasta și spre loc unde ai făgăduit să-ți pui numele tău, ca să ascuți rugăciunea cu care robul tău se va ruga în locul acesta.

(Din Sf. Scriptură II. Paralip. 6-20)

Operația sufletului

— I. Doctorii operând au descoperit multe creiere, dar suflet niciodată.

— R. Noi știm că nici un om nu mai caută păsărica în colivie după ce odată a sburat din ea. A căuta suflet într'un om mort e tot așa de zadarnic ca-și cum ai voi să scoți luna din fântână. Atunci când sufletul v'a putea fi descoperit sub cuțitul doctorului vom trece cu toții în tabăra celor necredincioși. Aceasta ar însemna că sufletul e tot una cu creierul, deci cu materia trupului.

Cum e sufletul ?

— I. Cum e sufletul ? E rotund ? în patru colțuri, roșu verde, albastru ? Nici cum nu mi-l pot închipui. Așadar nici nu există.

— R. Intreb și eu mintea omului cum e, rotundă, în dungii, verde sau galbenă ? Eu nu mi-o pot închipui, și totuși ea este. Dar curajul cum e ; alb, roșu, sau negru ? Răbdarea e în formă de cerc sau altfel ? Ceeace e mai presus de simțuri, se poate *cugeta* dar nu se poate *închipui*. Tot astfel suntem și cu sufletul, care este o esență (fîre) spirituală și mai presus de simțuri.

Din Spania eroică

Asegiul cetății Alcazar din Toledo Cluj

Odată cu mișcarea naționalistă pentru eliberarea patriei din ghiarele comuniste, gazetele bine informate ne aduc știri din cele mai vrednice de crezare. Zilnic se amintesc fapte de un eroism neîntrecut, săvârșite în numele naționalismului creștin.

Una din cele mai frumoase este vitejia ce au dovedit-o tinerii elevi ai școlii militare din Toledo sub comanda Colonelului Moscardo, la asegiul fortăreței din partea bandelor comuniste. Două luni au rezistat tinerii elevi. Lipsiți de hrană, medicamente, de muniții, neîncetat bombardați de artilerie și avioane, închiși în caverne subpământene s'au jurat că vor apăra fiecare până la ultima picătură de sânge, cinstea Spaniei și a creștinismului.

Și au învins.

Următorul fapt petrecut este plin de înțeles.

Șeful comunist se adresează prin telefon colonelului Moscardo agrăindu-l astfel:

— N'ai jurat tu oare credință republicii ?

— Republicii Spaniole da, dar republicii rusești nu, răspunse colonelul.

După câteva zile telefonul sună din nou, comandantul comunist îl agrăiește iarăș pe C. Moscardo.

— Colonel Moscardo îți dau zece minute pentru a te preda. Dacă refuzi vom împușca numaidecât pe fiul tău care a căzut în mâinile noastre.

Dădu apoi telefonul fiului, băiat de 15 ani, crezând că astfel va îndupleca inima tatălui viteaz.

— Tată sunt aci și vreau să mă împuște.

Colonelul Moscardo a răspuns :

— Nu pot jertfi cinstea celor 1100

de soldați pentru a scăpa viața ta. Fiind Spaniol și creștin tu știi că eu nu pot face o astfel de învoială.

Pregătește-te să mori fiul meu, strigând: Trăiască Spania, trăiască Christos !!!

După câteva clipe colonelul auzi prin

telefon trei detunături de armă. Fiul său a fost împușcat precum ceruse neînfricatul său tată.

Cu astfel de suflet plin de eroism desigur că biruința finală nu poate fi decât a celor de partea lui Christos...

E. Gherasim

A apărut nou

În editura revistei noastre a apărut de curând o broșură a Păr. I. Dăianu: „Un sfânt pribeag român”. Prețul 10 Lei.

Este vorba de un tânăr român Ioan Stoica Costin de origine din Moldova, care dornic de a-și jertfi lui D-zeu toată viața, a luat drumul pribegiei ajungând până în Italia. Aici intră într-o mănăstire a călugărilor Capucini. În viața lui atât de simplă și în acelaș timp eroică, s'a distins prin cele mai alese virtuți, fiind un model de urmat pentru toți. A fost înconjurat chiar până a trăit de cea mai sinceră iubire și venerație din partea călugărilor și a tuturor cari îl cunoșteau, socotindu-l toți de un mare sfânt, precum și era. Îndeosebi a strălucit în el iubirea și ajutorarea tuturor celor săraci și necăjiți.

Se amintesc în cârtică o mulțime de vindecări miraculoase, săvârșite până a fost în viață. Toate sunt reproduse după documente vrednice de crezare în cartea unui călugăr italian.

Procesul lui de canonizare s'a început de mult. Din partea episcopatului nostru s'a intervenit mai nou pentru reluarea procesului, ca astfel să avem și noi pe unul din neamul nostru, ridicat la cinstea altarelor.

Iată cum scrie „Farul Nou” despre această lucrare:

„Găsim în această cârtică multă învățătură și multă mângâiere sufletească și oricărui bun român creștin i se umple inima de fericire și ochii de lacrimi

când vede cum un simplu țaran moldovean a ajuns prin harul lui Dumnezeu și viața sa sfântă să fie socotit vrednic de a fi cinstit în toate colțurile lumii.

Facă bunul Dumnezeu ca pe urma acestuia să pășească și alte suflete românești, ce se găsesc multe în țara aceea binecuvântată, și să avem și noi sfinți români care să ne scrie în ceruri și numele țării noastre scumpe și să se roage la tronul Celui Veșnic pentru o cât mai apropiată deșteptare la o nouă viață aici pe pământ prin „Unirea sfințelor lui Dumnezeu biserici”, iar în cer fericirea veșnică pentru fiii ei Români de pretutindeni”. I. P.

Slujitorii diavolului își fac de cap

Mai nou presa streină aduce o știre din cele mai interesante. Anume: organizația ateștilor (necredincioșilor) comuniști din Asia de mijloc au numit ca membrii de onoare pe trei dintre cei mai însemnați membrii ai guvernului rusesc, pe Molotov, Woroșilov și Litvinov. Azi necredincioșii luptă pe față împotriva lui Dumnezeu. Pentru creștini nu este altă scăpare decât rugăciunea statornică și o viață adânc evlavioasă.

Cine poate ajuta pe cel suferind și n'o face, îl omoară.

(Seneca)

Cerul e vrednic de suferințe și mai mari

Se știe că în vechime marile deșerturi ale Egiptului și Iordanului erau pline de pustnici ce duceau o viață foarte aspră.

Pe unul dintre aceștia ce suferia în coliba sa durerile unei boli grele, îl cercetează mai mulți streini. Aceștia fiind foarte mirați de liniștea eroică cu care evlaviosul călugăr suferea aceste dureri, îl întrebă: cum poate fi el voios pe lângă atâta suferință în boală și atâtea lipsuri din cauza vieții sărăcicioase. Călugărul, zâmbind arătă fereastra căsuței și zise: această fe-

reastră îmi dă putere să pot suferi orice durere.

Cum așa? întrebă unul din streinii uimiți.

Iată cum: prin fereastra aceasta eu văd cerul și acesta e atât de frumos, locuitorii lui trăiesc în veșnicie atât de fericiți, încât pentru ca să ajungem acolo, nici o suferință nu e prea mare. Cerul e vrednic de suferințe și mai mari.

Străinii s'au depărtat de această colibă plină de evlavie.

De toate

la seama că moartea pândește în umbră

Nu-ți pătrunde la urechi, așa un sunet, ca și când ar bate cineva cuie într'un sicriu? Și nu văd ochii sufletului tău departe undeva o cruce și pe ea numele tău scris. Și nu simțеști ca și un miros de pământ proaspăt dintr'o groapă de curând săpată? Ori ca să-ți grăiesc mai pe scurt: nu-ți aduci aminte că trebuie să mori? căci „Rânduit este omului odată să moară, iar după aceea judecata!” (Evr. 9—27). Sunt unii cari așa se și poartă ca și când nici nu ar crede, că și ei trebuie să moară, socotind că moartea e numai pentru alți oameni din lume.

Măcar că ei pot să vadă că nu se poate glumi cu moartea. Ea e foarte brutală și nu se lasă înfricată de nici un polițist, de nici un paznic de noapte, de nici o santinelă, nu se lasă reținută

de nici un fizician sau medic, și tot cu aceeași nesimțire își zornăie oasele uscate pe covoarele scumpe ale palatelor din orașe, ca și în colibe sărace ale satelor, pândind zi și noapte după viețile oamenilor.

(Din Cuvântul Adevărului).

Ucide pe fratele său pentru un porc

Zilele trecute, din ograda locuitorului Gheorghe I. Marin, din comuna Vulturul, Jud. Constanța, a dispărut fără de urmă, un porc. Gheorghe I. Marin de necaz s'a dus la crâsmă unde s'a îmbătat.

În halul acesta s'a întors acasă... Copii îi spun că au văzut pe unchiul lor — adecă pe fratele păgubașului — umblând pela cotețul porcului.

Atunci Gheorghe beat cum era, s'a dus la fratele său, cu care s'a luat la ceartă pentru porcul de care respectivul nu știa nimic.

Gheorghe învins fiind de diavolul, își lovi fratele cu un clește în cap, omorându-l pe loc.

Azi nenorocitul e și cu pagubă și cu închisoare și fără frate.

Așa se întâmplă cu toți pătimașii beției.

INVITAȚIE

Ordinul al III-lea Franciscan Român Unit din Cluj vă invită cu onoare a lua parte la conferința cu proiecțiuni asupra vieții Sf. Francisc de Assisi ce se va ținea Dum. 15 Nov. în sala festivă a noului palat al Camerei de Comerț (str. Reg. Maria) la ora 7 p. m.

Faptul cel mai uimitor din istoria Bisericii e apariția sfântului Francisc de Assisi în secolul al XIII-lea, deoarece a lăsat în urma lui popularitatea cea mai constantă și influența cea mai simțită.

Conferința noastră reproduce din viața acestui sfânt punctele mai culminante, slujindu-ne de tablourile clasice ale celor mai de seamă artiști ca : Giotto G. Reni, Murillo, Rossgnoli, Pinturicchio, Bigioli, Rubens etc.

Sfântul Francisc prin vieța sa eminentă evanghelică și prin Institutele sale a reînnoit sufletul societății din veacul lui ; reîmprospătarea spiritului serafic va avea mare influență și în societatea de azi, readucându-ne Pacea și Binele

DIRECȚIUNEA ORD. III.

Intrarea benevolă.

DOLIU

Parochia a VI-a gr. cat. din Cluj jeluște pe una din cele mai vrednice credincioase în persoana sorii terțiare Onița Mureșan. Familia îndurerată, căreia aparține, deplânge în ea o adevărată soție și mamă, Reuniunea de Cântări o bună și conștiențioasă coristă, iar parochia o zeloasă credincioasă. Rămășițele pământești au fost conduse la cele eterne de un public imens, în

mijlocul unei înălțătoare solemnități funebreale. Panegiricul, care a stors multe

† ONIȚA MUREȘAN

lacrimi, a fost rostit de Părintele V. Chindriș, iar cuvântul înduioșător de adio asupra mormântului, în numele Reuniunii de Cântări, Părintele Cuteanu V., pe urma căruia a răsunat din 60 inimi îndurerate ale Reuniunii acordurile triste din „Cu lacrimi și fiori.

AVIZ

Pentru a lămurii pe toți abonații noștri îi avizăm că în schimbul numărului din luna Sept. li s'a trimis câte un exemplar din cartea „Un sfânt pribeag român“ de Păr. Dr. I. Dăianu, apărută în editura revistei.

Până acum, pe lângă toată bunăvoința, n'am putut apărea mai des. Cauza a fost materială. Ne lipsea tipografia și lucrul de tipar e foarte scump. Acum am încheiat contractul de cumpărare a unei mici tipografii. În parte s'a și achitat, iar cu ajutorul lui Dumnezeu și bunăvoința celor ce ne înțeleg, nădăduim că se va desvolta, făcând astfel ca revista să apară în condițiuni tot mai bune.

Prezentul număr este deja tipărit cu literă proprie, iar cu timpul sperăm a ajunge și la mașină.

Pentruca să putem progresa, rugăm pe abonații noștri în restanță să bi-nevoiască a ne trimite abonamentele.

Poșta Administrației

Abonamente primite dela onor. noștri abonați
din Cluj, carora le mulțămim.

Câte 50 lei pe anul 1935.

Mesaroș, Tr. Sasu, I. Făgărășan, Gh. Canti, V. Rusu, Gh. Sandor,
I. Cozma, I. Olariu, F. Bodan, N. Meșter, Gh. Bodea, S. Marian,
L. Renter, V. Danciu, Necrilescu, L. Abrudan, V. Cristea, L. Go-
dolan, A. Suci.

Câte 50 lei pe anul 1936.

Prof. Gherman, Dr. St. Hosu, D-na Lazar, I. Pojar,
D-na Ilea, Dr. L. Căpușan, I. Bota, V. Petrișor, I. Lariu,
I. Ilea, Dr. E. Nicoară, Dr. Hodiș, D-na Ciplea, I. Lupea, P. Sâm-
niclăușan, D-șoara E. Bodocan, I. Modrigan, V. Porușu, I. Duma,
Dr. Barițiu, I. Mureșan, I. Mândruț, Dr. I. Cozma, V. Baliban, Tr.
Suteu, I. Dobrin.

Câte 100 lei pe anul 1935—1936.

A. Cubleșan, V. Bojan, D-na Opreș, Dr. Gherman, V. Marcu,
Văd. H. Benea, V. Deac, E. Petean, Prof. Marian, F. Tragor, Ma-
rieta Pop, V. Pop, I. Ciorean, Sumurducan, I. Șuteu, Văd. Dan,
I. Boros, F. Gherman, Cianca, Dr. Goina. I. Mărincean, Văd.
Șerban, Gh. Câmpian, I. Dumitrescu, Gh. Bunea, Fl. Chis, I. Sipos,
I. Mureșan, V. Chintoan, Ing. Muntean, A. Pătac, Gh. Câmpian,
I. Tătar.

După publicarea încasărilor din Cluj, vom continua publicarea
încasărilor din provincie.

CUPRINSUL :

AURORA BÂRLEA, înv. : Model de iubire...

Cel așteptat.

O înaltă distincție.

I. SILVANUS : Balaurul roșu.

ELENA Dr. ACIU n. FABIAN : Amintiri.

O nouă biserică românească în Cluj.

Operația sufletului.

Cum e sufletul ?

E. GHERASIM : Din Spania eroică. Asediul cetății Alcazar din Toledo.

I. P. : A apărut nou.

Slujitorii diavolului își fac de cap.

Cerul e vrednic de suferințe și mai mari.

De toate.

Invitație.

Doliu.

Aviz.

Poșta Administrației.

Redacția și Administrația : Cluj P. Cuza Vodă No. 12.

Apare sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.